

Núm. de Protocol: 1000103/2015
Núm. de Rotlle: TSJA-0000099/2018

SENTÈNCIA 33-2019

PARTS:

Apel·lant: Sra. ICM

Representant: Sr. ACR
Advocat: Sr. IPM

Apel·lat: GOVERN D'ANDORRA

Representant: Sra. IOM
Advocada: Sra. CMP

Apel·lat: X. SA

Representant: Sra. CFL
Advocada: Sra. CMP

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA

Magistrats: Sr. Bernard PLAGNET
Sra. Elsa PUIG MUÑOZ

Andorra la Vella, vint-i-set de març de dos mil dinou.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número 1000103/2015.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La representació de la Sra. ICM va interposar demanda contra el GOVERN i contra la X. SA, en què sol·licitava que s'anul·lés la resolució desestimatòria per silenci administratiu de la reclamació formulada per la interessada en data 19 de maig de 2015, i que es condemnés l'Administració al pagament de la quantitat de 1.137,15 €, en concepte de responsabilitat patrimonial derivada de l'accident de circulació que va patir el 19 de gener d'aquell any en circular per la carretera general núm. X.

La sentència de 27 de juny de 2018 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles ha desestimat la demanda, en considerar que no havia quedat acreditada de forma suficient la forma en què es va produir l'accident, ni tampoc que els danys que invocava l'agent derivessin d'aquell.

2.- La representació de la part agent va interposar recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència de la Batllia, el qual es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) L'Administració demandada no va posar en qüestió en cap moment la forma en què va tenir lloc l'accident, sinó que es va limitar a argumentar que es tractava d'un fet de caràcter fortuït.

b) El conjunt de les proves practicades en les actuacions és suficient per demostrar les seves afirmacions, ja que existeix una denúncia i un pressupost de reparació de pocs dies després de l'accident. Al mateix temps, la caiguda de pedres era freqüent en aquell lloc i ja existia un senyal de tràfic indicatiu del risc. Posteriorment a l'accident, es va col·locar una xarxa de protecció.

3.- Les respectives representacions del Govern i de la companyia d'assegurances s'han oposat al recurs i han sol·licitat que es confirmi íntegrament la sentència apel·lada. Afirmen que no existeix cap prova directa de la forma en què es va produir l'accident, ni que aquest respongués a una falta de servei de l'Administració.

4.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Tal com s'ha exposat en els antecedents, l'objecte d'aquest procés té per objecte determinar si ha quedat compromesa la responsabilitat patrimonial de l'Administració, com a conseqüència d'una falta de servei derivada del manteniment inadequat de la via pública, que s'hauria manifestat en ocasió de l'accident sofert per la recurrent, quan, segons afirma, el vehicle que conduïa per la carretera general núm. X, a l'alçada del punt quilomètric 1.200, va patir l'impacte d'unes pedres que es van despendre del talús existent en aquell lloc.

Tercer.- Segons l'article 59.1 del Codi de l'Administració, constitueix causa de responsabilitat administrativa, entre d'altres, la falta de servei, ocasionada per la mala organització del servei, pel seu funcionament en condicions il·legals o tècnicament defectuoses, o per la manca de funcionament del servei en aquells supòsits en què estava obligat a fer-ho.

La sentència apel·lada fa una adequada referència a la doctrina d'aquesta Sala sobre l'aplicació de l'esmentat precepte en d'altres supòsits de naturalesa similar a la que ara s'examina. En concret, com ja es va dir en la sentència núm. 12-2005, de 5 de maig de 2005, *"segons un principi general de la responsabilitat administrativa, la responsabilitat en què incorre l'Administració, segons el punt de vista dels usuaris d'una via pública, es fonamenta en la teoria del "defecte de manteniment normal" de la via. En efecte, els usuaris treuen avantatges de l'ús de les vies i han de fer-se càrrec dels danys que no són la conseqüència d'un defecte de manteniment normal de les obres de les quals es beneficien. En particular, els usuaris han de suportar les conseqüències del mínims defectes o d'aquells que raonablement no es pot exigir de l'Administració que els prevegi"*.

En termes generals, cal considerar que la caiguda de pedres o petits blocs rocosos del talús d'una carretera constitueix un supòsit de cas fortuït que no resulta imputable a l'Administració, llevat d'aquells supòsits en què la possibilitat d'un accident fos previsible. Aquesta possibilitat de preveure l'existència d'un risc derivarà normalment de la producció d'incidents anteriors, però també es podrà apreciar quan la situació dels terrenys ho posi de relleu a través d'una exigible activitat de control a càrrec del titular de la carretera.

Quart.- En aquest cas, la sentència apel·lada ha considerat que no havien quedat degudament acreditades ni la forma en què es van produir els fets, ni la necessària relació de causalitat entre l'actuació administrativa i els danys que va patir la interessada.

Convé tenir en compte que la valoració de la prova li correspon primordialment al tribunal d'instància, especialment en aquests casos en què els testimonis han declarat a la presència judicial, amb la consegüent immediació, de manera que la seva força de convicció ha de ser ponderada de forma especial per aquell tribunal, i les seves conclusions no poden ser alterades excepte en el cas de què s'hagi produït un error manifest o s'hagin vulnerat les normes legals sobre la valoració dels elements probatoris.

La sentència apel·lada ha valorat detalladament cadascun dels mitjans de prova que consten en les actuacions i ha arribat a la conclusió de que no s'havia acreditat l'existència d'una responsabilitat administrativa, especialment pel fet de què tant els informes mèdics com les declaracions testificals es basaven només en les manifestacions de la pròpia interessada i que no hi havien dades objectives sobre la forma en què es va produir l'accident.

Aquestes conclusions no resulten manifestament errònies i, com abans s'ha dit, no es pot substituir el criteri del tribunal per les conclusions subjectives de la part, si no existeixen elements de judici ben determinants que ho justifiquin.

En conseqüència, procedeix desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació i confirmar en els seus propis termes la sentència impugnada.

Cinquè.- No s'aprecia una especial temeritat ni mala fe que justifiqui la imposició de les costes causades en aquesta instància.

DECISIÓN

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa la Sra. ICM contra la sentència dictada el 27 de juny de 2018 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Segon.- No efectuar un especial pronunciament sobre les costes causades.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.